

O italijanskem sodstvu

Že v XVIII. stoletju se je izoblikovala miselnost, da se državna suverenost izraža v treh velikih oblasteh: zakonodajni, ki pripada parlamentu; izvršni, ki je v pristojnosti vlade; pravosodni. Pravosodno oblast izvajajo sodniki, ki si delijo dve veliki nalogi: reševati spore med zasebniki in kaznovati zločine, ki ogrožajo državni red.

Kazenski sodnik, ki zatira zločine, izvaja funkcijo obrambe ureditve države ob upoštevanju, da mora biti obtožencu dovoljeno uspešno zagovarjanje lastne pravice do svobode pred močnejšo oblastjo. Civilni sodnik je pa samo neka tretja oseba, ki je spor ne prizadene, in se zato lahko tudi o njem izreče in ga razreši. Prizadete stranke ne bi mogle tega nikoli storiti, saj so med seboj sprte in ne poznajo zakonov v podrobnosti. V njihovi oblasti je pa stopiti do sodnika in nadaljevati ali zaključiti pravdo, medtem ko je postopek v kazenskih zadevah v izključni pristojnosti javnega tožilca in sodnika.

Samo po sebi umevno je pa, da, ko se Tone in Miha skregata in gresta k Ivanu, da bi ta odločil, kdo ima prav, morata biti gotova, da je Ivan popolnoma odzvet kateremu koli zunanjemu vplivu, saj bi drugače lahko izrekel nepravilno razsodbo. Isto bo veljalo za kazenske zadeve.

Iz določb, ki jih je ustavodajna skupščina izdala v zvezi s pravosodno oblastjo, je razvidno, da je bila njena največja skrb zagotoviti sodnikom največjo svobodo in neodvisnost prav zato, da bi res nepristransko in pravično odločali.

Sodstvo je samostojen in od sleherne oblasti neodvisen red (čl. 104 it. ust.). Pravosodje se izvaja v imenu ljudstva in sodniki so podvrženi samo zakonu (čl. 101). Višji sodni svet je pristojen, da odloča o imenovanjih in disciplinskih ukrepih, ki se tičejo sodnikov (čl. 105); višjemu sodnemu svetu, ki ga izvolijo sodniki sami in deloma parlament, predseduje sam Predsednik republike (čl. 104). Sodniki so neodstranljivi in smejo biti odpuščeni, odstavljeni ali premeščeni samo po sklepu Višjega sodnega sveta (čl. 107). Ministru za pravosodje ostaja le možnost uvedbe disciplinskega postopka, ne pa odločitve, (čl. 107), ter naloga glede organizacije in delovanja pravosodne službe (čl. 110).

Vsaka totalitarna oblast je pa obratno skušala prevzeti vodstvo nad sodstvom ali z zakoni, ki niso dovoljevali široke neodvis-

dalje na 154. strani

Občni zbor SKK

V soboto, 24. oktobra, se je v Slovenskem Kulturnem Klubu zbralo lepo število mladih, da bi izvolilo nov odbor.

Najprej je tajnica Kristina Martelanc poročala o opravljenem delu v preteklem letu. Sledilo je poročilo blagajnika Tomaža Martelanca.

V letu 1986/87 je SKK proslavil 30-letnico obstoja. Za mlade člane in ustvarjalce je bila ta prelomnica zelo važna, saj se je potem začelo še resnejše in

uspešnejše delo. Predavanja, ki so se v klubu zvrstila, so bila zanimiva in koristna, ker so seznanjala prisotne z aktualnimi problemi pa tudi z literarnimi novostmi.

Nov odbor sestavljajo: predsednica Kristina Martelanc, podpredsednik Jordan Pisani, tajnica Manica Maver in blagajnik Matej Sussi (na posnetku).

Razšli smo se z željo, da bi v prihodnje želi še veliko uspehov. SKK vabi na srečanja vsako soboto ob 18.30.

O italijanskem sodstvu

nosti ali s postavljanjem sodnikov, ki so bili izraz režima. Fašistična leta so bila za nas najbližji dokaz takega postopanja in so zato ustanovitelj republike bili, kar se tega tiče, zelo pozorni in previdni.

Tu se pa neposredno navežemo na problem, ki je bil predmet referendum. Naj takoj pojasnim, da podpisani še ni poznal izidov referenduma o sodstvu, ko je bil ta prispevek v pripravi. V določbah, ki so veljale do referenduma, je bil sodnik civilno odgovoren samo zaradi goljufije, zlonamernosti ali izsiljevanja ter če je neupravičeno odlašal z izdajo razsodbe. V teh primerih ga je lahko prizadeta stranka zatožila in, če je dobila pooblastilo ministra za pravosodje, se je sodnika tudi vprašalo za povračilo škode, ki jo je povzročil s svojim dejanjem. Saj civilna odgovornost pomeni prav to: da s svojim premoženjem odgovarjamo za škodo, ki smo jo nepravilno povzročili.

Kolikor bi bile sedanje določbe odpravljene, bi sodnik civilno odgovarjal, kakor vsi ostali državni uslužbenci, torej bi morala dokazano škodo izplačati državna blagajna, ki bi potem od sodnika zahtevala povrnitev.

In tukaj se pričnejo razni dvomi in razmišljanja.

— Če bi državna blagajna plačala škodo, ki jo je sodnik povzročil, bi to storila z denarjem, ki izhaja iz davkov, se pravi, da bi prizadeta stranka bila poplačana deloma tudi s svojim denarjem. Že res, da bi potem država terjala sodnika, da bi ta zadeva ostala samo interni postopek javne uprave.

— Kdo bi potem dal sodniku denar? Plačala bi gotovo zavarovalnica, kakor plačuje za zdravnike, odvetnike, inženirje in druge osebe, ki so že danes izpostavljene tveganju pri opravljanju lastnega poklica. S tem pa bi se moč zavarovalnic še bolj povečala. Cui prodest?

— Kako bi vplivala na sodnika misel, da bo moral plačati, če mu bo dokazan pogrešek? Si bo še upal soditi vsakomur ali bo izpostavljen raznim izsiljevanjem?

— Včasih se na razsodbe čaka več mesecev ali celo let: koliko je pa to odvisno od sodnikov in koliko od državnih uslužbencev, ki ne opravljajo marljivo svojega dela in s tem vežejo tudi sodnika?

— Res je, da je bilo določeno število sodnikov vključeno v domnevne seznane framašonske lože P2 in da je kateri izmed sodnikov včasih res površen ali odvisen od najhujših človeških strasti. Saj ni različen od ostalih ljudi, ampak ima veliko večjo odgovornost in njegova napaka lahko drago stane. Pri kazenskih zadevah pa bi se to bolj malo poznalo, saj, kot sem že omenil, so vse kazni in postopki predpisani po zakonu in ima sodnik le malokrat možnost samostojne odločitve (npr. pri nalaganju predhodne pripora v pričakovanju razsodbe).

— In res je tudi, da mora vsak državljan odgovarjati za svoje napake, toda moramo upoštevati poseben in delikaten položaj, v katerem se sodnik znajde.

V kakšni meri se pa ta problematika tiče nas Slovencev? Po eni strani so nam nekatere sodniki in Ustavno sodišče izdali ugodne razsodbe v zvezi z zaščito naše manjšine, po drugi pa smo, kot italijanski državljani ravno tako podvrženi napakam, ki jih sodniki lahko naredijo.

Zato je tudi ena izmed strank, za katere Slovenci volimo, prepustila odločitev vsakega po lastni vesti. In zaključek tega razmišljanja ne bi mogel biti drugačen: gre za problem, ki je preveč pereč in delikaten, da bi se o njem kar tako površno izražali in odlo-

čali. Zato je tudi prav, da bi za njegovo rešitev poskrbela tista politična telesa, ki se s tem poklicno ukvarjajo: parlament in vlada. V Italiji se pa politiki niso znali o tem dogovoriti in so prepustili ljudstvu, naj odloči. Nečesa pa niso vsi ljudje razumeli: kako to, da vladne stranke predajo roko volivcem, ki so jim vodenje države zaupali, ker same ne znajo sestaviti ustreznega zakona na tako specifični problem. Je šlo res za velik izraz demokracije ali za prikrito nesoglasje, raje bi rekli spor, med vodilnimi strankami? Ali je kdo hotel izkoristiti položaj, v katerem se je država znašla?

Verjetno ne bomo teh stvari nikoli zvedeli, a eno pozitivno lastnost, — sreča v nesreči, — je ta referendum imel: volivci so spoznali, da ni lahko odločati se pri stvareh, ki jih velikokrat kritiziramo.

Peter Močnik

U2 v Edinburghu

Počitnice so že daljna doživetja, vendar se še vedno zelo jasno spominjam letošnjega prvega avgusta v Edinburghu. Sicer se za svetovno javnost ni zgodilo nič posebnega v tem prijaznem škotskem mestu, kamor sem se podal z namenom, da izboljšam svojo angleško izgovarjavo ter besedni zaklad. A to niso bile moje edine želje: trdno sem upal, da bo poleg folklornih in zgodovinskih prireditev, ki jih v tem mestu res ne manjka (Edinburgh slovi za najbolj pestro kulturno mesto na angleškem otoku, po Londonu seveda), tudi kak zanimiv rock koncert. In res, želja se je približno dva tisoč kilometrov od Trsta tudi uresničila. S prijatelji sem pravkar nameraval na običajno »pokušnjo« hamburgerjev v eno izmed mnogih restavracij, ki ponujajo tovrstno hrano, ko sem na drugi strani ceste zagledal »domač« obraz. Ne, to ni bil noben sorodnik, pač pa plakat na zidu z obrazi štirih irskih glasbenikov, ki jih ljubitelji dobre, avtorske rock glasbe poznajo z imenom U2. Prijatelji so, kot se pravim Italijanom spodobi, zajzljali: »Ehi, gli U due!«. Mene je uho zabolelo, in to ne zaradi preglasnega zjanja, sicer dovolj glasnih prijateljev, pač pa zaradi pogoste spačenke njihovega »pravega« naziva. Čeprav smo bili v Edinburghu predvsem zato, da se naučimo angleščine, jim je bila izgovarjava črke u (po angleško se izreče »ju«) ter številke dva (»tu«), še pretrd oreh. Čeprav smo skupino različno imenovali, smo bili enotni v sklepu: moramo na koncert! Na žalost ni bilo več listkov v »normalni« prodaji, tako da smo se za listek kar krepko finančno »potrudili«, saj smo plačali res oderuško ceno, vendar to je bila edina alternativa ponovni pokušnji hamburgerjev v mestnem središču...

Na koncert smo se odpravili še kar zgodaj, saj se je program z raznimi predskupinami pričel ob dveh popoldne. Žal so bili Prentenders, ki normalno nastopajo kot predsku-

pina irski skupini, na dopustu, tako da je bil »najbolj poznani« ansambel (vsaj v Italiji neznani) Love and honey. Zanimiva je bila tudi folk skupina, ki je izvajala irske keltske motive, kar je bilo seveda vseh škotskemu občinstvu, a ne samo njemu. Tehniki so izrabili nastope predskupin, da so preizkusili ozvočenje, razsvetlavo, skratka preverili stanje na odru, da se ne bi kaj zataknilo, ko bodo na odru nastopali Oni, the U2.

In res. Osemnajst minut po sončnem zatonu je iz ozvočenja zadonela znana rock'n'roll pesem STAND BY ME; trak je nato utihnil, iz ozadja pa se je še zmeraj oglašal glas, in ta glas je bil Bono Vox, leader omenjene skupine. Občinstvo je takrat dobesedno ponorelo od veselja!!! Vžigalniki in sveče so začarali tipično koncertno razporeženje, zlasti ko so igrali stare klasične rok so SUNDAY BLOODY SUNDAY, GLORIA, PRIDE (IN THE NAME OF LOVE) ali pa novejša pesmi iz LP plošče JOSHUA TREE.

Kot je že navada na koncertih U2, so posvetili eno minuto koncerta vprašanju političnih jetnikov, za katere se irska skupina zavzema z aktivnim delovanjem v organizaciji Amnesty International. Turneja za Amnesty International v ZDA, katere so bili člani skupine U2 med glavnimi pobudniki, se ni zaključila z zadnjim koncertom v ZDA!

Za pravega oboževalca se koncert ne zaključuje z zadnjo pesmijo na sporedu, pač pa z »lovom na avtogram«. S pomočjo lokalnega lista sem, oz. smo, saj nas je bilo kar precej, izvedeli za naslov hotela, kjer naj bi skupina prespala. Na srečo je bil naslov pravi, tako da sem »izsilil« celo avtogram pevca skupine U2.

S »trofejo« v žepu ter z mnogimi občutki in spomini v glavi sem se končno vrnil k svoji angleški družini, ki pa je raje preživela tisti večer pred televizijskim sprejemnikom.

Okusi so pač okusi!!! Mitja Rustia

STE LJUDJE PRIHODNOSTI?

Avtomobilska hiša, pri kateri sem pred nekaj leti kupil avto, pošilja svojim klientom na dom revijo, ki jih seznaja z najnovejšimi dosežki avtomobilske tehnologije, sega pa tudi na druga področja človekovega delovanja. V eni izmed zadnjih števil je moja pozornost pritegnil psihološki test s pomenljivim naslovom »Ste že v prihodnosti?« ali po naše »Ste dovolj napredni?«. Ker sem bil pač zelo radoveden, kako bom preizkušnji prestal, sem se nemudoma lotil predlaganih vprašanj. Uvodna predstavitev pravi nekatere takole: »Leto 2000 je pred nami. S tem se zaključuje stoletje, v katerem smo se privadili na stroje in na elektroniko, na kompjuterje in vesoljske polete. A še naprej se odpirajo nova, do danes še neslutena obzorja. V tem nezadržnem iskanju sprememb, vsak izmed nas novemu prilagaja v skladu s svojim značajem in svojimi sposobnostmi. Eni so do novosti skeptični in zadržani, drugi pa jih z navdušenjem sprejemajo. Kakšno je vaše stališče? Koliko ste že usmerjeni v bodočnost, koliko pa ste navezani na preteklost? Ta test vam bo pomagal odkriti, kakšen je vaš odnos do sveta, ki se neprestano prenavlja.«

Preskočimo sedaj vprašanje, ali sem se ob koncu testa znašel med ljudmi bodočnosti ali pa sem ostal zadaj nekeje med nostalgiki neke preteklosti, ki je ne bo nikoli več nazaj. Oglejmo si raje, kaj se zgodi, ko po predlaganem ključu razvrstiš odgovore v različne kategorije.

Značilnosti »človeka bodočnosti« naj bi bile nekako naslednje (pri tem zaradi boljšega razumevanja malce poenostavljam, bistvo pa ohranjam neokrnjeno): 1) rad bi bil izumitelj plastike nosu; 2) mnenja je, da naj ljubezensko razmerje traja 5 minut ali kvečjemu 5 dni; 3) rad bi živel v sodobnem New Yorku; 4) všeč mu je film *Toto le mokò*; 5) med vsemi skupinskimi obredi mu je najbolj pri srcu modni defile ali kvečjemu kak hopening; 6) z referendumom bi odpravil onesnaževanje; 7) istovetno se s Heglovo maksimo »Vse, kar je realno, je racionalno« in z Wildovim mottom »Življenje posnema umetnost in ne obratno«; 8) rad bi bil v družbi Pitagore, ko je slednji pogruntal svoj znameniti izrek; 9) hišo si ureja v različnih slogih, zgolj na podlagi slučajja; 10) če bi se preselil na deželo, bi bil čebelar; 11) pred vesoljnim potopom bi rešil »magično kocko«; 12) s televizijskih zaslonov bi spravil Pippa Bauda in vse politike; 13) prepričan je, da nas bo genetska manipulacija naredila bolj zdrave in lepše; 14) Američanom je zelo hvaležen, da so izumili jeans in autogrille; 15) istim Američanom pa očita izum jedrskega orožja.

Da bo slika jasnejša, si še oglejmo, kako bi (na podlagi istega ključa) na ista vprašanja moral odgovoriti v preteklost zasidran

starokopitnež: 1) rad bi bil izumitelj modrčaka; 2) mnenja je, naj bi ljubezensko razmerje trajalo pet let (med možnimi odgovori je to najdaljša doba, to pomeni da velja doba petih let nekako za trajnost); 3) rad bi živel na Dunaju za časa Habsburžanov; 4) všeč mu je film *La dolce vita*; 5) udeležuje se političnih shodov in demonstracij (in ne modnih defilejev); 6) z referendumom bi odpravil reklamo; 7) strinja se z maksimo italijanskega zunanjega ministra Andreottija »Oblast zdelo tistega, ki je nima«; 8) rad bi bil v družbi Moliera, ko je igral eno od svojih vlog; 9) v urejanju lastnega stanovanja se ogreva za slog liberty ali za ravnovesje med starim in novim; 10) če bi se preselil na deželo, bi bil rad notar ali župnik; 11) pred vesoljskim potopom bi rešil sveto pismo; 12) na televizijske zaslone naj ne bi imela več dostopa Piero Angela in Renzo Arbore; 13) prepričan je, da vodi genetska manipulacija v nečlovečnost; 14) Američanom je hvaležen za tv nadaljevanki *Dallas* in *Dynasty*; 15) istim Američanom očita izum supermarketov.

Vsekakor je psihološki test dobro zamišljen in pripravljen. Poleg odgovorov, ki predstavljajo po mnenju sestavljalcev nekakšna dva ekstrema, so na voljo še trije odgovori, ki odražajo v nekem smislu bolj zmerno, oz. nevtralnno stališče. Poimovanje »modernosti« in »preživetosti«, ki izhaja iz testa, je na podlagi zgoraj navedenih primerov verjetno dovolj jasno. Kljub temu bi o tem dodal še naslednje misli.

Že sam način, kako so si sestavljalci zamislili psihološki test, razodeva značilno racionalistični, razsvetljenski pozitivistični pogled na zgodovino kot na nezadržan tek proti boljšemu, lepšemu, bolj udobnemu. Od tod kult mladosti, hlastanje po novem, še ne preizkušenem, modernem, pri čemer je treba prejšnje zavreči in ga zamenjati z novim. Že dosežena tla, je treba pač sproti udirati, kot je nekoč posrečeno povedala Spomenka Hribar. Nič ni več sveto, vse postane relativno in vprašljivo kot logična posledica mišljenja, da je treba vse neprestano spreminjati. Vrednote niso več nekaj absolutnega, ampak nekaj relativnega. O neki lestvici vrednot sploh ni mogoče več govoriti. Po tej logiki je čisto normalno, da postane recimo modni defile pomembnejši od protestne manifestacije (recimo zaradi krivičnih socialnih razmer). Kult napredka pa je obenem tesno povezan z oboževanjem tehnike. S tem pa so postavljena rodovitna tla recimo za uveljavljanje prepričanja, da bomo v bodoče po zaslugi genetskih manipulacij bolj srečni. Z drugimi besedami: človeka ne bo osrečilo duhovno bogastvo lastne svobode in odgovornosti, ampak brezosebna tehnika.

Iz testa tudi posredno izhaja, da je človek moderen, v kolikor svojega življenja ne jemlje preveč resno in odgovorno, ampak ga

pojmuje bolj kot radoživo igro, nekakšen hec. Ljubezenska zveza naj bo tako le kratkotrajna avanturica, lep trenutek in nič več. Po isti logiki bo »moderen« človek rešil pred vesoljnim potopom pač »magično kocko«, s katero se bo lahko kratkočasil. Kajpak bo sveto pismo pustil doma, saj bi z njim ne vedel kaj početi. Pa tudi sicer je bolje pustiti ob strani stvari, ki človeka utegnejo vznemiriti. Raje se igramo z »magično kocko«. Zanimiv pokazatelj podobnega neodgovornega pogleda na svet je tudi odgovor (točkovan kot najbolj »napreden«) v zvezi z referendumom. Tako izvemo, da bi v prihodnost obrnil človek z referendumom odpravil kratkomalo onesnaževanje. Čudovita zamisel, ko bi se dalo z referendumom to v resnici doseči. Ni pa jasno, kako bi se ta naprednjak obnašal, če bi se moral po uspešnem izidu referendumu nenadoma odpovedati avtomobilu, motorju, pralnim praškom, raznim »sprayem« itd. Zato nikakor ni čudno, da tak »v prihodnost obrnjen« človek Američanom zameri jedrsko orožje, nikakor pa ne supermarketov in Coca-cola. Jedrsko orožje namreč kot Damoklejev meč visi nad njim in mu grozi, da bo lepega dne vseh njegovih avtomobilov, »sprayev«, kompjuterjev konec. Nasprotno pa ga supermarketi dan za dnem zalagajo z vsemi mogočimi dobrinami, katerim se prostovoljno nikakor nima smisla odpovedati.

A ni še konec. Recimo da se tak vesel in v prihodnost obrnjen človek, ki se tako rad zabava z »magično kocko«, nepričakovano sooči z zlom, s človeško bedo, s krivico, z boleznijo, s smrtjo... Nič hudega, na pomoč pokliče duhoviti domisljci filozofa Hegla in pisatelja Wilda in vznemirljiva vprašanja so rešena. Vse je v najlepšem redu, vse, kar je realno, je tudi razumno, pravilno. Pa tudi, kaj bi se sekirali, življenje ni nič drugega kot slaba kopija umetnosti (balad, sonetov, romanov, sonat, impromptuev, fug itd.)...

Kar pa je pri vseh zadevi v resnici najbolj vznemirljivo, je to, da predlagani »pravilni« odgovori na zastavljena vprašanja, če ne v celoti, pa v precejšnji meri odkrivajo neke miselne in moralne vzorce, ki so dejansko prisotni v sodobnem svetu. Sestavljalci obravnavanega testa so le bolj odprto in brez dlak na jeziku izpovedali to, kar zavestno ali podzavestno misli tudi marsikdo izmed nas. Seveda bi bilo lahko sedaj moralizirati. Omejil se bom na en sam razmislek. Omenjena pot v »napredek brez meja«, v sprostitev od vseh vezi, ki nam še nalagajo določene odgovornosti in obveznosti, je brezperspektivna ravno zato, ker je nerealna. Ko se človek ne zaveda lastne omejenosti in šibkosti, je polom blizu. Ena izmed najtežjih nalog posameznika in obenem znamenje njegove zrelosti

dalje na 156. strani

FARWELL ARGENTINA

Obisk matične dežele je za zamejskega Slovenca, zlasti za tistega živečega na Tržaškem ali Goriškem, takorekoč ustaljena navada ali potreba. Zemljepisna bližina omogoča večkratne izlete, obiske predstav ali prireditve, skratka omogoča zamejcu, da se v nekajminutnem avtomobilskem sedenju znajde med svojimi ljudmi na največjem kosu tiste zemlje, ki ji pravimo Slovenija. Obisk Slovenije pa je za mladega argentinskega Slovenca posebno doživetje. Težko si je predstavljati, kaj mlad človek, ki je Slovenijo doživiljal le preko pričevanj svojih sorodnikov, začuti ob prihodu v svojo deželo, svojo, ker je tudi na drugi poluti znal obdržati jezik, ki nas kljub različnim državljanstvom povezuje v en sam narod. Sledeča pričevanja so bila objavljena v letošnji oktobrski številki buenosaireškega mladinskega lista »Mladinska vez«, ki izhaja že osemindvajset let. Listu želimo še mnogo let uspešnega delovanja, posebno ker ga urejajo prav mladi ljudje, bralcem in urednikom pa še mnogo obiskov v Slovenijo ter, seveda, v Trst.

Bolj kot narava sama, so vplivali name njeni stalni kontrasti. Na majhnem slovenskem ozemlju je bilo potrošeno mnogo domišljije. Temne in skrivnostne kraške jame svojeglavo nasprotujejo vedno sončni Dolenjski, posejani z griči in vinogradi. Ponosni gorenjski vrhovi se postavljajo po robu globočinam Jadrana. Žuboreči slapovi kipijo na dan med nemimi skalami, barve v gozdovih se neprestano menjavajo, dokler ti sami ne prepustijo svojega mesta čisto drugačni pokrajini.

Celo ljudje sami se zdijo v skladu s to naravo. Ljubezni slovenski človek zna biti zelo muhast, navadno vesel, včasih občuti najglobljo žalost, mnogokrat je na videz brezskrben, je tudi resen in močne volje. V majhni Sloveniji ni prostora za monotonijo, za vsakim vogalom te čaka presenečenje. (Lojze)

... Prva oseba, ki sem jo spoznal, je bila mamina teta. Skoraj ni bilo besed med pozdravom, samo močan in dolg objem. Nato je pridrvel stric Tone (mamin brat), teta Rezka (kdo nima kake tetke Rezke?), sestrična Veronika ter mamina sestrična ter njena družina. Solze so bile v očeh vseh; jaz sem bil notranje pretresen in zdelo se mi je, da sanjam. Imel sem vse pred seboj, a nisem prišel do solz kot moja mama. To je razumljivo, ker nisem imel nikoli prej stika z njimi. Celo ko smo se pozdravljali, sem čutil neke vrste strahu; kakor da je to preveč izkazovanja in da niso tega vajeni. (Ta občutek sem imel že v Argentini, ker sem večkrat slišal, da so Evropejci bolj »mrzli«).

Ko sva prišla na Dolenjsko, kjer je mama doma, naju je sestrična lepo sprejela; imel sem tisti »hladen« občutek ob poljubu.

Kmalu potem sem se začel počutiti bolj domač v družini. S sestričnimi smo se gledali med seboj in se študirali. Premišljevali smo, kakšne vrste značaji smo, kakšno muziko radi poslušamo, itd. Onedve sta najbrž premišljevali, kakšne vrste Argentinca imata pod svojo streho in kako se bomo razumeli. Dvomi so se hitro razjasnili... Drugi teden so me vaščani povabili na nogometno igro proti sosednji vasi, a nisem hotel iti, ker se imam za slabega igralca in zdelo se mi je, da bom slabo predstavljal argentinske nogometaše. A potem, ko sem jih videl, sem se počutil cel Maradona... (Mirko)

Mnogokrat so nam starši pripovedovali o »Sloveniji« in pravili, kako je lepa. In tako je, slovenska dežela je prekrasna! Nudi nam vse vrste naravnih lepot: doline, griče, hribe, gozdove, čiste reke in sijajno lepe jame, kot je npr. Postojnska.

Ko sem prvič stopila na slovensko zemljo in gledala vse naokrog, sem se spomnila na tiste besede, ki so mi jih starši vedno ponavljali. Zdaj sem se osebno prepričala in spoznala, da so imeli res prav in te besede sedaj ponavljam tudi jaz. (Marta)

Ste ljudje prihodnosti?

je pa prav soočenje z resničnostjo, podreitev nekim naravnim, imenujmo jih tudi božjim zakonom, ki so v stvarih samih. »Bodi to, kar si«, prav gotovo je to pot, po kateri človek najbolje uresniči svojo osebnost. Nasprotno pa je hoteli biti nekaj drugega od tega, kar dejansko smo, človeštvo vedno vodilo v katastrofe, od Adama in Eve naprej. T. S.

Srečanje mladine iz Celovca, Gorice in Trsta v Modestovem domu v Celovcu na 3. primorskih dnevih na Koroškem.

Združena ekipa Jadran pričela prvenstvo

Kot znano se košarkarji slovenske združene ekipe Jadran že dalj časa »mučijo« na igriščih severne Italije. Po začetnih spodrs-ljajih, od katerih so bili nekateri res nerodni in nepotrebni, se je njihova igra znatno izboljšala. Z boljšo igro so seveda prišle na vrsto tudi zmage, tako da je sedaj Jadran, v dobrem položaju na lestvici prvenstva B-2 lige.

Znano je, da je v ekipi prišlo do važnih sprememb: po sedmih letih je ekipo zapustil eden najbolj reprezentativnih igralcev, in sicer playmaker, to se pravi nosilec igre, Peter Žerjal, ki se je vrnil k matičnemu društvu Bor, ki nastopa letos v D ligi. Po odsluženju vojaškega roka pa se je v ekipo vrnil Klavdij Starc, iz Tržiča pa je prišel center Banello, ki bo letos, kot pred nekaj leti Zarotti, edini Italijan v Jadranskih vrstah. Prišli pa so tudi mlajši igralci, in sicer Persi, Paulina in Corsi. Slednji prihaja iz vrst goriškega Doma. Vodstvo društva je potrdilo trenerja Petra Brumna, ki je zamejskim poznavalcem košarke dobro znan, saj se je vedno zanimal za razvoj košarke v zamejstvu in velikokrat priskočil na pomoč tukajšnjim košarkarskim ekipam. Potrjena sta bila tudi pomožna trenerja Jure Krečič in Stojan Kafol.

Jadranovcem želi čimbolj uspešno sezono in dobro uvrstitev na končni lestvici tudi Rast.

RAST, mladinska priloga Mladike — 1987. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, november '87. To številko je uredil Peter Rustja.